

Cine are un prieten... se poate apropia de Dumnezeu

Lucía și Óscar își spun poveștile unite printr-o trăsătură comună: în ele, prietenia este nu doar o comoară umană, ci și o viață de întoarcere la Dumnezeu.

16.03.2024

Óscar Migueles, chilian, și Lucía, spaniolă, își împărtășesc surprizele pe care le oferă prietenii.

Óscar: „Când cineva trăiește ceva bun, îi va invita totdeauna alături de el pe cei pe care îi iubește”

În tinerețe, m-am concentrat asupra lucrurilor tipice pe care le fac oamenii: studiile și sportul. Am studiat kineziologia la Universitatea Catolică din Maule și l-am cunoscut pe Rodrigo, care era destul de diferit de mine: eu sunt foarte neliniștiti, impulsivi, și el este foarte liniștit, gânditor, motiv pentru care totdeauna am prețuit mult sfaturile sale. Am terminat studiile și am intrat în câmpul muncii. Azi, amândoi predăm la Universitatea Anzilor și eu lucrez și la clinica acestei universități.

Într-o zi, Rodrigo m-a invitat să particip la una dintre întâlnirile de formare creștină care se numesc cercuri. De-a lungul vieții mele, eu am lăsat mult laoparte aspectul spiritual, mă simțeam subnutrit în

acest domeniu, lucru care nu mi se întâmpla în domeniul muncii, în cel academic sau sportiv. Așa că am acceptat.

Asistând la aceste reuniuni, a sosit o zi în care s-a vorbit despre faptul că nu totul este în mâinile oamenilor. Putem să insistăm să avem control, dar există un decalaj pe care nu îl putem stăpâni, și suferim. Și aici intervine Dumnezeu, care ne dă harul de a înfrunta greutățile și ne cere doar să credem.

Eram logodit de 15 ani și nu mă căsătorisem. Acest discurs m-a ajutat mult să iau decizia să mă căsătoresc cu logodnica mea: am înțeles că, dacă o persoană așteaptă ca totul să fie sub control nu își va lua niciodată un angajament. A fost o reflecție foarte simplă, dar foarte eficientă.

A trecut timpul și eu nu primisem unele sacramente, între care Confirmarea. A apărut un buletin

aici, în universitate, în care se spunea: „Dacă doriți să primiți un sacrament, sunați la Capelă”. A fost șansa mea... Așa că am sunat la Capelă și mi s-a spus că da, puteam să primesc Confirmarea, și eu, nu era ceva destinat doar studenților. L-am sunat pe Rodrigo și l-am rugat să îmi fie naș și catehet. Logic, a acceptat.

Îmi amintesc că, odată, Rodrigo, ca să mă invite la întâlnirile de formare creștină, mi-s spus: „Când cineva trăiește ceva bun, îi va invita totdeauna alături de el pe cei pe care îi iubește”. De atunci, au trecut nouă ani și, când nu merg din vreun motiv sau altul la aceste reuniuni, simt că îmi lipsesc. Mi-au alinat setea, ca să spun așa, m-au făcut să fiu mai liniștit și să am o viziune puțin mai frumoasă.

Astfel încât pentru mine a fost extraordinar de importantă prietenia, o prietenie care, prin harul

lui Dumnezeu, s-a deschis și în sfera spirituală.

Lucía: O prietenă atee

Pe Marta am cunoscut-o la Dublin, când aveam 22 de ani. Participa la un schimb de studenți prin programul Erasmus, împreună cu una dintre prietenele mele din școală, iar eu am mers să lucrez în același oraș. Pe atunci, aveam o mașină de la compania la care lucram și m-am oferit să le duc pe fetele din programul Erasmus la slujba de duminică. Și Marta, cu care mă împrietenisem, îmi spunea, în glumă: „N-o să reușești niciodată”, pentru că Marta era atee. Glumind, îi răspundeam: „Până la urmă, o să te convertești. Dumnezeu cucerește totdeauna persoanele bune”.

Cu timpul, am devenit prietene foarte bune. Ea era prima persoană cu adevărat necredincioasă pe care o cunoscusem. „Trebuie să ai un punct de reper. Nu poți să trăiești o viață plină dacă nu ai un reper de care să te sprijini”, îi spuneam.

Au trecut anii, am plecat din Dublin, m-am căsătorit, am avut un fiu și apoi am pierdut un copil la trei luni de sarcină. Atunci, trăiam în Statul Unite și doctorii mi-au spus că nu mai pot să am copii.

A fost o perioadă destul de dureroasă și invazivă, pentru că a trebuit să mă supun la diferite intervenții chirurgicale în plină pandemie de Covid-19. Atunci am cumpărat o medalie a Fecioarei Miraculoase. Am sfințit-o cu multă credință, m-am rugat și am purtat-o tot timpul. Iar într-o zi mi-am dat seama că eram însărcinată din nou. Pentru mine, a

fost un miracol: fiul meu s-a născut sănătos.

Într-o zi, am aflat că o prietenă de-a mea avea cancer uterin. Cu puțin timp înainte, Marta, cu care rămăsesem în legătură și care se căsătorise recent, fusese diagnosticată cu aceeași formă de cancer. Profund întristată, m-am hotărât să-i cumpăr aceeași medalie a Fecioarei Miraculoase pe care o aveam eu și i-am spus: „Știi că pe mine m-a ajutat enorm, știu că nu îți plac lucrurile legate de catolicism, dar...”. Ea a început să plângă și și-a pus-o la gât.

A trecut timpul. Într-o zi, am primit un mesaj de la Marta: „N-o să-ți vină să crezi unde sunt: la liturghie”. Începuse să o însoțească pe bunica ei la biserică, duminica. Mai mult, a făcut un pelerinaj împreună cu soțul ei, ca să se roage pentru vindecare. La un an după ce i-am dăruit medalia, după chimioterapie și

tratament, boala ei era doar o
amintire, se vindecase.

Până atunci, Marta intrase într-o
biserică doar în ziua nunții mele. Eu,
care sunt cooperatoare a Opus Dei,
m-am rugat – și continuu să mă rog –
pentru ea. Dumnezeu acționează mai
bine prin intermediul prietenilor:
Marta și eu, cu ce am învățat una de
la cealaltă, știm bine acest lucru.

.....

* Această poveste este adevărată.
Numele au fost schimbate la cerere,
pentru apărarea intimității
protagonistelor.

.....